

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyršova (Dunajska) cesta 29/L. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 30. novembra 1933

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 48. Leto V

Kožuščki za zimo

Na levi: Rakún na verižici. To šega-ve živalce zadnje čase rede na farmah zaradi dragocenih kožuščkov. — Na desni: Oposum je tako majhen, da ga lahko vzameš v dlan. — Spodaj: Skunks, ki spada v družino smrdljivcev.

Lepoto kožuščkov kot dodatkov k človeški obleki je odkril že srednji vek, kakor nam dokazuje cela vrsta portretov z dragocenimi kožuh iz pod čopičev starih mojstrov. Seveda ti kožuh niso bili samo zaradi lepote, temveč tudi zaradi koristnosti; pripomniti je pa treba, da je koristnost kožuhov služila damam iz 16. stoletja čisto drugače kakor pa danes. V tistih časih, ko so se ljudje tako bali vode in je bila higijena še neznana stvar, so nosile boljše gospe dehorjeve in podlasičje kožuhe, nagačene sobolje in kune z zlatimi glavnicami in kremplji in očmi iz draguljev v svojih naročjih zato, da so se jim — bolhe vanje lovile; zakaj tudi dame iz najvišjih krogov je takrat trpinčil mrčes...

Kožušna moda se je posebno razvila v 18. stoletju. Tako je na primer saksonski minister grof Brühl zapustil ob smrti poleg pet sto oblek nič manj ko sedem in štirideset kožuhov! Pozneje je kožuh kajpada izgubil precej pomena za moško garderobo, tem bolj se je pa zato uveljavil pri ženskem spolu.

Koliko vrst kožuhovine poznamo? Dosti več kakor si predstavlja kdo izmed nas, da, še celo ljubitelji kožuhov ne poznajo vseh živali, ki nam dajejo dragoceno kožo. Svojih 90 različnih kožuharjev nas oskrbuje s kožuhom. Seveda jih je med njimi dosti takih, ki pridejo v poštev le za kakšne muhaste ameriške milijonarke, kakor neke vrste eksotičnih gosj in labodov, antilop, opic in polopic. Mi pa mislimo, kadar govorimo o kožuhovini, navadno le na lisico in kuno, krta, oposum, skunksa in hermeline.

Najdražjo kožuhovino daje še zmerom sóbolj; zaradi njegove kože so nekdanji ruski carji prav za prav največ silili v Sibirijo in jo osvojili. Drugače pa velja za kožuhovino načelo, da je tem dragocenejša, čim temnejša je. To velja zlasti za kuno; njen kožuh je baje najtrajnejši in poseka vse druge.

Veledragocen kožuh daje ameriški sóbolj ali kanadska kuna, ki pa vendar nekoliko zaostaja za ruskim sóboljem. Med evropskimi kožuharji sta najvažnejši kuna belica z belim goltancem in kuna zlatica z rumenim goltancem, dalje hrček in dehor, krt

in veverica, rdeča lisica, jazbec in srna. V zadnjih letih radi izdelujejo kožuhe tudi iz šegavega rakuna.

Vodni bober, ki so ga časih lovili tudi v Evropi, je danes doma le še v Severni Ameriki, Južna Amerika je pa domovina močvirnega bobra. Lisice se najbolje počutijo v Sibiriji in Kanadi, kjer jih poznajo vse mogoče vrste: polarno lisico, modro, črno in srebrno. Veledragocen kožušček nam daje južnoameriška miška, činčila imenovana, nič kaj dosti za njo pa ne zaostaja oposum, neka vrsta hrbtonosa, ki živi v Avstraliji in Severni Ameriki. Hermelin, sibirski podlasič, izvira prav tako kakor kanadski skunks iz družine — smrdljivcev...

Toda vsemu povpraševanju po kožuhovini še daleč ne bi bilo moči ustreči samo s tem, kar lovcu nalove. Zato danes že po vseh večjih državah rede kožuharje na posebnih farmah. Najbolj znane farme imajo v Kanadi; pred kakimi petdesetimi leti so začeli tam prvič gojiti kožuharje na otoku Princa Edvarda. Po kanadskem zgledu je uvedla farme tudi Rusija; po vojni so rejo teh dragocenih živali še bolj razširili in jo postavili na najmodernejšo podlago. V Kanadi in Združenih državah štejejo danes svojih 10.000 farm za rejo kožuharjev,

na Norveškem, kjer se z njih rejo ukvarjajo zlasti ribiči, pa okoli 2300.

Seveda ni igrača te živali vzrediti, saj vemo, da so od narave silno plahе. A ne gre samo za to, da se za silo udomače, temveč se morajo tudi ploditi, drugače je ves trud zaman. Farmarji pa tvegajo tudi sicer; zakaj, kaj jim pomaga, če z velikim trudom in žrtvami zrede recimo lepe veverice, jazbec ali srebrne lisice — pa pride muhasta moda in diktira za letošnjo zimo Bog ve katere druge kožuhe! Kajti pri kožuhovini, kakor sploh povsod, kjer ženske odločujejo, je danes črno, kar je bilo še včeraj belo, je danes moderno, kar bo jutri za staro šaro.

Posebno lep eksemplar vidre

Elegantni damski kožuh sestoji iz nešteti majhnih živalskih kožuhov

Bikoborbe v Barceloni

Krvavi dogodki v Španiji nas zmerom znova spomnijo dežele klasičnih bikoborb. Čeprav s kulturnega vidika take »ljudske veselice« odklanamo, moramo vendar priznati, da so ti pojavi posebnost te dežele in njenih prebivalcev. Lepa in višeska Španija išče in najde v krutih bikoborbah zadovoljstvo, ki je nam povsem tuje.

Kupili smo si sedeže v najvišji vrsti širokega in velikega trga na zračni strani (sedeži v senci so mnogo dražji). Okrogla arena je do zadnjega kotička nabita. Pogled na te desetisoče gledalcev je pester in menavaden. Predigra prireditve se prične s promenado vozov. Cel tucat odprtih kočij, v katerih sede prelepe ženske v starih španskih nošah in mahajo gledajočim množicam, se po malem pomikajo v krogu arene. Vojaška godba igra poskočne koračnice, moški navdušeno vzklikajo in se galantno priklanjajo prelepim damam, ki se jim graciozno in s prijaznim nasmeškom zahvaljujejo.

Po tem uvodu se prične priprave za bikoborbo. V naglici se potegne mula nekakrat škropilni voz po areni, da do dobra obrizga razžarjeni pesek. Med gledalci se stopnjuje zanimanje, nekakšen trepetajoč nemir je v vseh. Nenadoma se začuje glas trobent in med glasnim vzklikanjem množice prikorakajo v areno pisano oblečeni »banderili«, »pikadorji« in vsi ostali pomagači. Potem odidejo vsi razen »banderilov«, ki se postavijo po določenem redu na svoja mesta. V rokah vihite svetlordeče rute. Pazniki se razvrste na raznih mestih ob leseni ograji.

Trenutek nato se utrja iz tisočih grl strahovit krik, kajti prav v tem hipu so spustili skozi ozka vrata krasnega črnega bika v areno. Žival zdivia in borba se prične. Eden izmed banderilov skuša divje mahaje z rdečo ruto opozoriti srdito žival nase. Bik se za hip ustavi, zastrmi v osovraženo rdečo ruto in se zažene v tisto smer. Banderilo drži v iztegnjeni roki napeto ruto. Bik drvi naravnost proti njej, zažene se vanjo, tik ob

boku smelega moža, in se hipoma ves zbežan ustavi. Gibčni banderilo budno pazi na sleherno bikovo kretnjo, znova ga draži in sili v napad. Vihtenje rdeče rute bika strahovito razjari, da se zmerom znova zaganja v svojega nasprotnika, toda s svojima v sunek pobešenima rogovoma nabode zmerom le vihrajočo ruto.

Banderili se drug za drugim menjavajo v tej nevarni igri. Zmerom o pravem času odvrnejo bika, če je kateri izmed njih v nevarnosti. Občinstvo pa ploska in vpije v odobravanje sleherne elegantne kretnje banderilov, slehernega odbitega napada. Zato se ti junaki kar kosajo med seboj v vratolomnih umetnijah. Bik se divje zaganja mednje, toda že so se mu s polovičnim obratom ognili, da je spet zadel s pobešenima rogovoma ob podajajočo se ruto. Kadar je bik ves zbežan in noče več napadati in stoji tam sredi arene ves besen in divje šari s parklji po pesku, se mu vse smeje in ga zasmehuje. Najpogumnejši banderilo pa porabi to priliko in se previdno približa cepetajočemu biku in ga udari s plosko roko po čelu. Temu junaštvu prične občinstvo navdušeno ploskati. Toda zdaj ne pomaga pogumnemu banderilu nobeno izmikanje in izogibanje. Bik mu je tik za petami in junak se mora s skokom čez plot rešiti divjega zasledovalca.

Ta razburljiva igra banderilov traja dobre četrt ure. Za njimi nastopijo pikadorji in odslej postaja igra krvava in strašna. Na starem kljusetu z zavezanimi očmi prijezdi pikador v areno. Hlapci porivajo kljuse. Pikador ima v roki sulico, noge so mu pa ovite z debelo usnjino. Tudi kljusetu so privezali okoli života

usnjat ščit. Na mahedravih nogah se pozibava kakor stara ladja na razburkanem morju. Hlapci pa med tem sirovo tepejo bika in ga tirajo proti jezdecu. Bik, ki je že zdavnaj do skrajnosti zdvijan, se zažene konju z rogovi v trebuh in ga kljub usnjatemu ščitu zdela do krvi. Jezdec pa skuša med tem zadreti svojo sulico čim večkrat biku med rebra. Konj se je zaradi strahovitih ran zgrudil, toda bik, ki ga pikador še vedno dreza s sulico, se neprestano zaganja v ubogo kljuse. Ko se naveliča te robate igre, zavlečejo hlapci poginjajočega konja iz arene. V strašnih curkih mu brizga kri iz ran in pušča umazano progo na pesku vso pot do izhoda. Tudi bika je pikador grdo obdelal. S hrbtno mu kar vre iz globokih ran temnordeča kri.

Takrat se šele pojavi pravi junak dneva, torero ali matador. Navdušene množice je nepopisno. Torero se elegantno prikloni pred predsedništvom in se z globokimi prikloni

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburg sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

zahvaljuje množici za pozdrav. Oblečen je v kratke hlače, na nogah ima svilnate nogavice, okoli života z zlatom vezen telovnik. Zdi se prej čičkasto nališpan gizdalin kakor bojevit borilec.

Spočetka je oborožen — kakor banderili — samo s krvavordečim robcem. Prav kakor so banderili dražili bika in se mu izogibali, tako ponavlja isto igro še torero, dokler se izmučena in zaradi izgube krvi izžrpana žival ne ustavi in se ne zmeni več za napad. Toda torero mu še zmerom ne privošči odrešilnega sunka z mečem. V tilnik ga zbada s kratkimi bodalci z zaviti konicami. Vse to dela z občudovanja vredno spretnostjo in elegantnostjo. V iztegnjenih rokah drži predse dve živobarvni bodalci in draži s kljuci in kretnjami ubogo žival tako dolgo, dokler vendar z naporom svojih poslednjih sil spet ne napade. V tistem hipu pa, ko pobesi mogočno glavo v sunek, mu zarije torero obe bodali v tilnik in skoči hkratu na stran. Bik se divje vzpne. Ves napor, da bi otresel ostri bodali, je zaman. Globoko v mesu tičita. Torero s plesalsko gracijo dvakrat ponovi to okrutno igro.

Višek trpinčenja je takrat, ko mu zasadi zadnji bodali, v katerih sta raketi, ki se v telesu trpinčene živali razpočita s treskom in smrdom. Ko je pa h koncu bik zaradi izgube krvi tako izžrpan, da ne more nič več napadati in divje skakati okoli okrutnega torera, ko ni več pričakovati zanimivega izpada, takrat zaori navdušena množica: Mata lo! Mata lo! (Ubij ga!) Tedaj zagrabi smehljajoči se matador svoj meč in pripne nanj svoj živordeči robec, da še poslednjič podraži bika. Toda žival je za to že otopela. V motnih očeh ji odseva smrt. Nepopisno žalosten je pogled na ranjenega in strtega bika, ki je še pred pol ure prihrumel ves ponosen v areno, poln jeklenega življenja, divji in stasit. Zdaj je nebogljen med desetisoči samih sovražnikov.

Končno se matador vendar usmili uboge pare. Roko z mečem iztegne in dobro pomeri. Medtem ko se do

Klicaj

Napisal A. P. Čehov.

Tajnik Jefim Fomič Perekladjin je šel globoko užaljen spat.

Vrnil se je bil iz neke družbe, kjer so mnogo govorili o splošni izobrazbi, potem pa kar mimogrede prešli na znanje posameznih uradnikov.

»Jefim Fomič,« je rekel neki mlad mož, »vi imate zelo lepo službo. Ali ste jo dobili s kakšnim posebnim znanjem?«

»Za našo službo ni treba nikakega posebnega znanja,« je po resnici odgovoril Perekladjin. »Človek mora znati samo prav pisati — in konec.«

»Kje ste se pa pravopisa naučili?«

»V svoji štiridesetletni praksi...«

»In ločil?«

»Tudi pri njih gre vse v redu... Napak ne delam.«

»Praksa še zmerom ni znanje,« je menil mladi mož. »Ločila mora človek že znati postavljati.«

»Štirideset let služim,« je pre-mišljaj sam pri sebi, »še nihče me ni imel za osla, in zdaj ta kritika! Naj golobradca hudič vzame! Mogoče znam več ko on, čeprav nisem hodil na univerzo.«

Pod toplo odejo se je Perekladjin polagoma potolažil...

Toda komaj je zaspal, ko je nenadoma šinila pred njegove oči iz temnega oblaka ognjena vejica, za njo druga in tretja, in kmalu je bila vsa neizmerna ploskev pred njim pokrita z neštetiimi, na vse strani švigajočimi vejicami.

»Vzemimo za primer vejico,« si je dejal Perekladjin. »Natanko vem, kje jo moram postaviti. Vejico pišemo, kjer je potrebno, ali pa tudi ne. Čim nerazumljivejši naj bo akt, tem več mora biti v njem vejic... Postavljamo jo pred 'ki' in 'da'. Če naštevamo v spisu uradnike, mora pred imenom vsakatega od njih stati vejica... Da, vse to vem!«

Vrtinec se odpilnil vejice in namestu njih so priletele pike.

»Piko postavimo na konec akta... kjer je treba globoko zasopsti in pogledati kvišku — tja spada pika. Za vsakim dolgim odstavkom mora stati pika, da tajniku pri čitanju sapa ne poide. Drugače pa pika ne spada nikamor.«

Spet so priletele vejice in se pomešale s pikami. Nastal je vrtinec — in Perekladjin je uzrl celo goró podpičij in dvopičij.

»Tudi to je jasno ko dan,« je pre-mišljeval, »kjer je vejica premalo, pika pa preveč, mora priti podpičje. Pred 'toda' in 'zato' vselej podpičje... In dvopičje? Dvopičje postavimo zmerom za: 'Torej se sklene'.«

Podpičje in dvopičje sta izginili. In iz oblakov so priskakljali vprašaji.

»Glej, glej: vprašaj! Da ne bi vedel, kje je njegovo mesto? Rabimo ga zmerom tedaj, kadar se obrnemo na drugi urad, če ne najdemo kate-rega akta. 'Kako so se porabili dohodki lanskega leta?'... Ali pa: 'Prosimo glavarstvo pojasnila, ali je Ivanovna?'... in tako dalje.«

Vprašaji so pritrjevalno prikimali in se še tisti mah izpremenili v klicaje.

»Hm! To ločilo se pogosto rabi v

pismih. 'Zelo spoštovani gospod!' ali pa: 'Vaša ekscelenc!'... Kdaj ga pa rabimo v spisih?«

Roj klicajev se je še bolj pretegnil in strumno čakal.

»V spisih ga rabimo... kadar... kadar... Hm... Kdaj ga prav za prav rabimo v spisih? Hudič vzemi moj spomin!... Kdaj torej?... Hm...«

Perekladjin se je obrnil na drugo stran. Temno ozadje je bilo še zmerom polno strumnih klicajev.

»Hudiča!... Le kdaj ga rabimo?« je razglabljal. »Ali sem pozabil, ali... ali ga pa nikoli nisem rabil.«

V duhu je preletel vse spise, ki jih je bil sestavil v štiridesetih letih svoje prakse, toda naj je še tako razmišljaj, se ni mogel spomniti niti enega klicaja.

»Hm! Kdaj se prav za prav rabi klicaj?«

Izza strnjene vrste ognjenih klicajev se mu je režal porogljivi obraz mladega moža. Tudi druga ločila so se smejala in se stapljala v en sam velik klicaj.

Perekladjin je onemoglo zmajal z glavo in odprl oči.

»Na vse zgodaj moram k maši, pa mi te abotnosti ne gredo iz glave. Hm!... A vendar, kdaj ga rabimo?«

smrti izčrpani bik opoteče proti nje-
mu, zabode torero z neverjetno silo
meč biku v tilnik do ročaja. Kakor
bi udarila strela vanj, se sesede in
hropé izdihne. Gledalci ploskajo in
vpijejo od navdušenja, ki se kar no-
če poleči. Moški mečejo svoje čepice
in klobuke v areno, junaški matador
jih pa šarmantno z merjenja vajeno
roko v krasnem loku zažene lastni-
kom v naročje. Vse vprek kriči in si-
je od zadovoljstva, moški, ženske in
otroci, vse je navdušeno nad pre-
krasno nedeljsko zabavo.

Ubito žrtev potegnejo štiri krep-
ke mule med veselim pokanjem bi-
čev in poskočno koračnico vojaške

godbe iz arene — in že se vse ne-
strpno pripravlja na prihodnjo borbo.

Šest krepkih bikov pade pri vsaki
prireditvi, šest stasitih, žlahtnih ži-
vali, najžlahtnejših, kar jih umejo s
trudom in skrbnostjo zrediti najbolj-
ši farmarji v Andaluziji.

Nam je te krvave igre dovolj. Ubi-
tih živcev in s težko glavo zapušča-
mo trg »Placa de Toros Monumental«.
Če bi bila takrat stopila v are-
no dva do zob oborožena gladiatorja
in bi se sprijela na življenje in smrt
po vseh predpisih borske umetnosti,
pri moji veri, prav gotovo bi si še ta
boj ogledali. Toda še enkrat bik, še
pet bikov? Ne, ne! Presirovo.

Nagrada za očetovsko ljubezen

Sofija, v novembru

V županovi pisarni neke majhne
vasice sta se pojavila dva zakrinkana
možakarja. Županu je ugajala taka
predpustna šala, zato se jima je sme-
je se približal. Toda v naslednjem hi-
pu je opazil dva nase naperjena samokresa; dvignil je roke in se udal.
Krepke roke oboroženih napadalcev
so ga kaj kmalu zvezale, mu zama-
šile usta in ga odvleklo v sosednjo
sobo. Dobri stavec se je onesvestil.
Naslednjega dne so ga našli že razve-
zanega v globoki nezavesti. Blagajna
je bila oropana; zmanjkalo je 10.000
levov, ves denar, ki bi moral zanj
zgraditi nov most.

Vsa poizvedovanja orožnikov so bi-
la brez uspeha. Že v vaši sami je
zmanjkalo sledi. Preiskava je zasta-
jala zlasti zaradi tega, ker je bila
prav tisto popoldne v vaški gostilni
predpustna maskarada, ki sta jo pri-
redila županova sina. Vsa vas je bila
v gostilni, nikogar ni bilo na cesti,
nikdo ni videl roparjev.

Čez nekaj dni je stari župan našel
v sosedni sobi kos volnenega tkiva.
S to cunjjo sta mu napadalca zama-
šila usta. Ko si jo je natančneje ogle-
dal, je videl, da je kos nogavice, —
nogavice, kakršne pletejo njegove
hčere, in jih nosi le njegova družina.
Staremu poštenjaku je bilo tisti mah

jasno, da sta ga napadla lastna sino-
va in da sta se zakrinkala le zatega-
delj, da sta lahko svoje dejanje ne-
opaženo izvršila. Starček je molčal.
Molčal je zaradi sramote in zaradi
prevelike ljubezni do svojih izprije-
nih sinov. Na prihodnji občinski seji
je odložil svoje posle, kajti mostu,
sna svojega življenja, ne bo mogel
postaviti. Vsa srenja, ki je nad vse
ljubila svojega častitljivega poglavar-
ja, je bila na nogah. Zbirali so in
zbirali, vsakdo, še najrevnejši je dal
svoj novičič za marljivega in priljub-
ljenega župana. Lepega dne so pri-
nesli odposlanci občanov precejšnjo
vsoto nabranega denarja in jo hoteli
svečano izročiti sivolasemu starčku.
Takrat so starcu zalile solze poštene
oči in med krčevitim jokom je pri-
znan svojim zvestim, da je nalagal ob-
činske očete, da jih je ogoljufal, kajti
on sam je dognal, da sta bila lopova,
ki sta ukradla denar, njegova lastna
sinova.

Kmetje so molčali in se globoko zamislili.
Nenadoma je pa eden iz nji-
hove srede stopil k sivolasemu
starčku in izjavil v imenu vse srenje,
da globoko spoštujejo njegovo veliko
ljubezen do sinov in mu kljub temu
poklanjajo denar; želijo in prosijo
ga, naj jim ostane še nadalje župan
in vodnik. Saj bi sami menda tudi ne

Prekrižal se je in zaprl oči, toda
takoj jih je spet odprl; na temnem
ozadju je še zmerom gorel veliki
klicaj.

»Strašno! Tako ne bom vso noč
nič spal. Maruša!« se je obrnil k
svoji ženi. »Ali mogoče ti veš, kdaj
se v spisih rabi klicaj?«

»Kaj ne bom vedela! Saj sem ven-
dar sedem let hodila v višjo gospo-
dinjsko šolo!... Klicaj rabimo pri na-
govoru, pri vzkliku in tedaj, kadar
hočemo izraziti radost, ogorčenje, ve-
selje, srd ali katero drugo čustvo.«

»Tako...« je pomislil Perekladjin,
»radost, ogorčenje, veselje, srd ali
katero drugo čustvo...«

Tajnik se je zamislil. V štiridesetih
letih je bil popisal strašno dosti pa-
pirja; in vendar se ni spomnil niti
ene vrstice, ki bi izražala radost,
ogorčenje ali kaj podobnega.

»Ali katero drugo čustvo...« je po-
mislil. »Ali je mar za uradni spis
sploh potrebno kakšno čustvo? Saj
te reči lahko piše tudi človek, ki
čustev sploh ne pozna...!«

In spet se mu je izza ognjenega
klicaja zarežal mladeničev obraz. Pe-
rekladjin se je vsedel; v glavi mu je
razbijalo in na čelu so mu stale

mrzle znojne kaplje. Celo če je oči
odprl, je videl, kako skače pred njim
ognjeni klicaj.

Perekladjin se je zaril pod odejo:
tudi tja ga je preganjala podoba iz
sanj. Pritisnil je obraz svoji ženi na
ramo; tudi to ni pomagalo. Siromak
vso noč ni zatislil oči; še podnevi
se ga je klicaj držal ko... Povsod
ga je videl: na čevljih, ki jih je obu-
val, na krožniku, na redu sv. Stani-
slava.

»In katero drugo čustvo...« je pre-
mišljal. »Pri nas v pisarni ni bilo
nikoli nikakega čustva... Zdaj grem
k šefu, da se podpišem na poli za
čestitanje... Ali je mar za to treba
kakšnega čustva?!«

V predsobju svojega šefa je vzel
Perekladjin pero v roko, ga pomočil
v črnilo in se praskaje podpisal pod
druga imena:

»Jefim Perekladjin, tajnik!!!«

In je postavil za svoje ime tri kli-
caje. Bil je radosten, ogorčen, srdit
in vesel, vse hkratu.

»Ná, zdaj imaš!« je zagodrnjal in
debelo potegnil tretji klicaj.

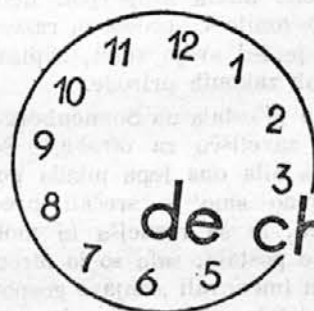
Ognjeni klicaj je bil zadovoljen.
Izginil je.

Tudi polt mora
biti
„moderna“!

Sedaj so moderne obleke
nežnih bary... in za-
molkla polt. A tako polt
dobite na tako preprosti
način s pravilnim nego-
vanjem z Elida Creme
de chaque heure. Ona se
tako vpije v kožo in ji
daje ob vsakem času za-
molkli sijaj kot alabaster.

ELIDA CREME

de chaque heure

storili drugače. Oba nepridiprava sta
pa tako že za deveto goro.

Tako so torej napravili v mali bol-
garski vasiči. Povsod drugod bi se iz
tega izcimila neskončna pravda, ki bi
prav gotovo uničila življenje starega
poštenjaka in za zmerom oblatila čast
njegove družine.

Čista kuhinja

Gost je pojedel in poklical nata-
karja.

»Rad bi govoril z ravnateljem.«

Trenutek nato stoji le-ta pred njim.

»Gospod ravnatelj, začne gost, »v
vašem restoranu morate imeti izred-
no čisto kuhinjo.«

Ravnatelju zažari obraz:

»Navadno moram od gostov poslu-
šati le pritožbe, zato me tem bolj
veseli, da ste zadovoljni. Dovolite sa-
mo: iz česa sklepate, da je naša ku-
hinja tako čista?«

»Ker imajo vse jedi okus po milu.«

— Na nenavaden način si je te dni v
Jacksonvillu (Florida, USA) vzela življe-
nje Louise Stantonova. Dvignila se je z
letalom nad morje in letela tako dolgo,
da ji je pošel bencin. Seveda je strmo-
glavila v morje in utonila. V smrt je šla
iz žalosti nad možjevo smrtjo.

— Ameriški stratosferski letalec Settle
se je dvignil z balonom 18.665 metrov vi-
soko in presegel Piccardov vzlet. Rekord
imajo še zmerom Rusi z 19.000 metrov.

— Neki turški kaznjencec je iz hvalež-
nosti, ker ga je Kemal-paša za desetlet-
nico turške republike pomilostil, pokazal
oblastvom, kje je zakopan neki zaklad.
Res so na označenem mestu našli 20.000
zlatnikov. Pomilostjenec dobi petino tega
zaklada.

— Umorjeni šikaški župan Čermak je
zapustil premoženje 20 milijonov Din.
Kakor znano, je Čermak, po rodu Čeh,
podlegel v začetku leta revolverškemu
atentatu v Miamiu. Atentator je streljal
na Čermakovega prijatelja, sedanjega
predsednika Roosevelta, zadel je pa Čer-
maka, ki je sedel zraven Roosevelta v
avtomobilu.

— Komaj mesec dni stara francoska
vlada je v petek padla na finančnem na-
črtu. Novo vlado je sestavil Chautemps
iz iste stranke kakor prejšnji ministrski
predsednik Sarraut.

— Proccs zaradi požiga nemškega dr-
žavnega zbora se je preselil iz Berlina
nazaj v Lipsko. Glavni obtožencec, požiga-

lec Vanderlubbe, ki dela že od začetka
procesa vtis apatičnega človeka, skoraj
bedaka, je nenadoma zmiselno izprego-
vil in zahteval, naj sodišče vendar že
razprave zaključi in naj ga obsodi.

— Izračunali so, da je v vseh morjih
sveta toliko zlata, da bi ga prišlo na vsa-
kega človeka okoli 5000 kg (za 250 mili-
jonov Din).

— Prvi aparat za zvočni film je napra-
vil Francoz Avgust Baron. Vzlic temu, da
ga je dal patentirati v vseh večjih drža-
vah, je danes tak siromak, da živi v pari-
ški ubožnici.

— Zmerom so mislili, da je kratkovid-
nost posledica obilnega duševnega dela
civiliziranega človeka. Zdaj so pa dognali,
da so tudi nekatere opice že od rojstva
kratkovidne.

— Po najnovšem ljudskem štetju ima
Turčija 15 milijonov in 404.824 ljudi.

— Bolgarija je sklenila kovati srebr-
nike po 50 in 100 levov. Turčija pa dobi
v kratkem jubilejne srebrnike za 1 funt
v spomin na 10-letnico turške republike.
Na njih bo slika Kemala-paše.

— Knjigo z enim samim stavkom je
napisal francoski pisatelj Raimond Gide.
Na platnicah ima knjiga naslov: »Ali mo-
ra biti žena možu ljubimka?« Odgovor na
»globokomunoc« vprašanje je napisal avtor
na šestih straneh, toda v enem samem
stavku; na vsaki strani je samo ena be-
seda. Ta odgovor se glasi: »To je seveda
od žene odvisno.«

— V nedeljo je pri tekmovanju za dr-
žavno prvenstvo Primorje v svoji posled-
nji tekmi izgubilo v Beogradu proti Ju-
goslaviji 1:3, Concordia proti Haški
pa 1:3.

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

43. nadaljevanje

»Torej je le res!« je zamrmrala Madžarka, a tako tiho, da je Ljudmila ni mogla slišati.

»Dolgo sem mislila, da je zgolj otročarija, saj je vaš sin še otrok. Toda včeraj sem videla, da postaja stvar resna, tega pa ne trpim.«

»Toda,« je zajecjajala Ilona, »saj vas nič ne prizadene, če bo moj sin nesrečen...«

»Za mojo hčerko mi gre, tudi ona bi utegnila nekega dne... Sicer pa, zakaj bi se spuščala v podrobnosti — tega ne trpim v svoji hiši, sem rekla.«

»Okrutni ste, gospa...«

»Pravična sem!«

»Pa če bi se res kdaj zgodilo, česar se bojite — ali mislite, da moj sin ne bi bil vreden vaše hčere?«

Ljudmila se je še strmeje vzravnila in njen obraz je postal še mrzlejši.

»Na to vprašanje vam ne mislim odgovoriti, gospa; zadošča naj vam, če vam povem, da imam s svojo hčerjo druge namene.«

»Če je tako,« je odvrnila Madžarka in se priklonila, »mi pač ne ostane drugega, kakor da se uklonim vaši želji. Koj jutri zjutraj odpeljem svojega otroka.«

»Zanesem se na vašo obljubo.«

»Lahko se zanesete, gospa. Prosila bi vas le še, da daste poklicati Francka.«

Nekaj minut nato je stal deček pred svojo materjo v sprejemnici, kjer ga je čakala.

»Kaj je, mamica?« je začudeno vprašal otrok. Tedaj je pa zagledal solze v njenih očeh. »Kaj se je zgodilo? Zakaj se jokaš?«

Mlada mati ga je prišla za roke in ga stisnila k sebi.

»Ali boš priden, Francek?«

»Kaj je, mamica?... Zakaj tako govoriš?« je s strahom vzkliknil otrok.

»Kaj je? Gospa Harleyeva želi, da zapustiva njeno hišo.«

»Da zapustiva?...«

»Da... čimprej.«

»A zakaj?«

»Zakaj?« Mlada mati se ni upala odgovoriti.

»O, vem, sovraži naju!« je tedaj vzkliknil otrok. »Sovraži!... Saj sem malo prej videl, na vrtu... O, ne motim se!... Zato naju podi, ker naju sovraži. A zakaj? O, tebi je gotovo povedala! Zakaj mi ne poveš, mamica?...«

Ilona je še zmerom molčala. Francek pa ni odnehal:

»Povej, mamica... povej... Drugeče bom šel k njej, boš videla, in zahteval, da mi sama pove!«

»O, Bog!« je zajecjajala Madžarka.

Videla je, da bi Francek res šel h gospe Harleyevi, če mu sama ne pove. In s tihim in bolestnim glasom je zašepetala:

»Otrok moj... zato, ker nisi znal skriti tajnosti svojega srca.«

»Tajnosti svojega srca?«

Mehanično je ponovil za njo, kakor ne bi bil razumel. Toda slutil je, kaj hoče mati reči, in ihtenje ga je stisnilo za grlo.

»Zato?« je potem zajecjajal.

»Da, zato, otrok... Zato, ker ima

gospa Harleyeva s svojo hčerko drugačne namene.«

»Razumem... razumem,« je tako tiho zašepetal deček, da ga je komaj slišala. In potem ga je nenadoma objela in ga krčevito pritisnila na srce.

Drugo jutro je zdrdral izpred zavetišča gospe Harleyeve voz. V njem sta sedela Madžarka in njen sin. Francek je bil blede kakor tisti dan,

Tretji del Oče in sin

I

Materina izpoved

Velika ura, ki jo imenujemo Čas, je nevzdržno hitela svojo pot. Leto za letom je tonilo v večnost in razvoj dogodkov je šel svojo smer, zapisano v večnih zakonih narode.

Ljudmila je ostala na Sonnenbergu v svojem zavetišču za otroke. Še zmerom je bila ona lepa mlada gospa, kakršno smo jo srečali pred šestimi leti, le še resnejša in molčečnejša je postala; zato so jo otroci še zmerom imenovali »sanjavo gospo«. Boža je postala zrelo dekletko in hkratu polne postave; njena lepota je slovela daleč naokrog, toda noben moški se ni mogel ponašati, da bi bil ogrel njeno srce. Še zmerom se je časih zasanjala v daljo, kakor da ključ v spomin lepe, davno minule trenutke, ki jih ni hotelo več biti, toda nihče ni slutil, kaj se odigrava v njenem srcu... Tudi Marko je zrasel v čvrstega in zdravega mladeniča, da ne bi bil nihče spoznal v njem nekdanjega bledoličnega in bolehnega otroka. Ali je še kdaj mislil na svojega nesrečnega očeta? Ali mu je še kdaj prišlo v spomin ono srečanje z bledim dečkom, ki jih je nekega dne tako nepričakovano zapustil?

In kaj se je v teh letih zgodilo s Cirilom? In z Ilono in njenim sinom? Kakšno pot je šla njihova usoda?

Nekega januarskega popoldne je sedela Ilona na verandi svoje vile v Nici in gledala na morje. Tudi pri njej leta skoraj niso pustila sledu. Vsaj na zunaj ne. Toda v srcu je ostala stara rana nezaceljena. Bolelo jo je, ko je gledala Cirila, ki se mu pač nikoli ne bo vrnil razum; bolelo, ker je videla, da njen sin še zmerom trpi od one prisilne ločitve pred šestimi leti. Da, Franc še zmerom ni mogel pozabiti... Iskal je pozabe v sportu — ni bilo zime, da ne bi bil šel s smučmi v Švico — iskal je je v učenju, pa je ni našel.

Na vse to je z bolestjo mislila Ilona, ko je zamišljeno zrla na prostrano morskoro ravan pod seboj. In še na druge reči. Misli je na to, da utegne Franc nekega dne po naključju izvedeti skrivnost njene prošlosti. Kako bo tedaj mislil o njej? Ali je ne bo obsojal? In Ilona je pletla svoje grenke misli dalje. Ali ne bi bilo boljše, da sinu pove, da Ciril ni njen

ko ga je mati pripeljala v otroški dom. Hotel se je bil posloviti od Marka in Bože, pa ju ni našel nikjer. Ubogi deček pač ni vedel, da ju je njuna mati nalašč poslala iz hiše...

Marko in Boža sta bila zelo preseščena, ko jima je Ljudmila pri kosilu povedala, da je Francek odšel. Pravega vzroka jima pa ni izdala. Dejala je samo, da je gospe Matoševi umrl neki sorodnik in da je morala brez odloga odpotovati v Italijo.

Ali je Marko kaj sumil? Ali je slutil, da sta Francek in njegova mati igrala vlogo v davni tragediji, v tragediji, ki je njegovi materi strla srce? Mogoče! Gotovo je le to, da na zunaj tega ni pokazal. Boža ni slutila ničesar. Toda ko je slišala iz materinih ust nepričakovano novico, je iz njenih zalih lic izginila vsa kri...

brat, temveč samo... njen prijatelj? Kako bo Franc sprejel to priznanje?

Tudi pri Horvinu so se ji dostikrat ustavile misli, in takrat jo je vselej zbudila vest. Franc je preveč ljubil svojo mater, da bi ji kdaj omenil očeta, saj mu je že kot otroku povedala — čeprav ni bilo res — da je zapustil njo in otroka in odšel v tujino, neznan kam. Toda mati je vedela da sin gotovo dostikrat misli na očeta, ki ga ni mikdar videl, ki mu še imena ne pozna. In Ilono je grizla vest, da bi mu bila že kolikokrat najrajši vse po pravici povedala... če je ne bi bilo strah, da jo bo sin potem preziral.

Zunaj je postalo hladno, zato je šla v sobo. Prav takrat je sobarica prinesla pošto. Nič posebnega, obračun njenega upravitelja iz Budimpešte in razglednico neke slučajne znanke iz Lucerna. Da se malo raztrese, je vzela v roke časniki. Mehanično je prebirala naslove o političnih dogodkih, senzacionalnih umorih in drugih novicah; nobena je ni toliko zanimala, da bi se ustavila ob njej. Zdajci je pa zastrmelna in vsa kri ji je izginila z lic. Zagledala je bila daljši članek pod naslovom »Novo delo slavnega kirurga Emerika Horvina«. Vročično

»Ideal«

Kongresni trg 3

kemično čiščenje,
barvanje in svetlokanje

ga je preletela, zakaj to pot je prvič po tolikih letih srečala ime svojega moža. Iz članka je razbrala, da je Horvin že več let v Parizu, da ima tam lastno kliniko, ki uživa v francoski prestolnici odlične sloves. Napisal je več knjig, vse o duševnih boleznih, njih znakih in zdravljenju. Tudi najnovejša knjiga, ki je pravkar izšla, je obravnavala isto snov. Članek je na koncu posvetil daljši odstavki piscu kot človeku. Popisoval ga je kot samotarja, ki živi popolnoma sam zase, ne meneč se za zabave ne za ljudi, prezirajoč slavo in živčev samo svojemu delu. Zaradi njegove ljudomrznosti so se ga vsi bali, toda hkratu so ga vsi, ki so ga poznali, cenili in občudovali zaradi njegove kirurške spretnosti in velikega zdravniškega znanja.

Ilona je prečitala članek do konca. Zdaj je bila spet mirna; le bledica na njenem obrazu je izdajala, da jo je ta prvi glas o njenem možu po tolikih letih globlje vznemiril, kakor je sama sebi priznala. Ne zaradi nje same; njena prva misel je bil spet Franc, njen sin. Horvin je bil podlo ravnal z njo — toda ali je obstajala ta podlost tudi nasproti njenemu sinu? Ne. Franc je smel ljubiti svojega očeta, očeta, ki bi bil gotovo tudi njega ljubil in oboževal, če bi ga poznal.

Na to je zdaj mislila Ilona in na posledice, ki jih utegne še roditi ta članek v njenem razmerju do sina.

V teh mislih jo je zmotil ravno on, ki je nanj mislila.

»Dober večer, mamica!« Spoštljivo in ljubeče ji je poljubil roko.

Franc se je v teh šestih letih lepo razvil. Čeprav je ostal samo nekaj mesecev v domu gospe Harleyeve, se je vendar v zdravem gorskem zraku toliko utrdil, da ni bil vsa ta leta nikoli več bolan. S svojo visoko postavbo in z resnim, skoraj preresnim nastopom je zbujal tisk, kakor da mu je najmanj dvajset let.

»Kaj je, sin moj?« je vprašala Ilona. »Nekam posebno resen se mi zdi danes!«

»Prošnjo imam, mamica!«

»Prošnjo?«

»Da... Vidiš, mamica, hotel bi se spraviti na resno delo. Hotel bi študirati. Zadnje dni sem dosti premišljal in prišel do spoznanja, da tu v Nici nikamor ne pridem. Tu se študirati ne da... Za učenje je le velemesto, kjer delujejo največji znanstveniki, kjer ima človek na razpolago učilnice z vsemi pripomočki. Takšno mesto je Pariz. Prepričan sem, da bi le v Parizu lahko postal, o čemer sanjam že leta in leta — velik zdravnik in spreten kirurg.«

Ilona ni odgovorila. Spomnila se je članka, ki ga je bila malo prej brala. In ravno v Pariz hoče njen sin, tja, kjer mu grozi nevarnost, da sreča dr. Horvina! Ali ne bo njen nekdanji mož svojega sina, če mu ga naključje pripelje na pot, spoznal že po materinem imenu? In ali ni skoraj gotovo, da bo do tega naključja prišlo, ko hoče njen sin študirati ravno medicino? In če ga spozna, ali se ne bo maščeval nad njo in sinu odkril prošlost — tisto prošlost, ki se mu je ona sama ni upala razodeti?

»Ne odgovoriš mi, mama?« je mehko povzel Franc. »In prebledela si... in roke ti drhte... O, slutil sem, da bo tako... in zato se ti tako dolgo nisem upal izdati svojih načrtov... Bojiš se zame v Parizu...«

Toda Ilona se je v teh kratkih minutah odločila.

»Da, sin moj,« je odgovorila, »da, bojim se zate... In zato hočem iti tudi jaz s teboj!«

»Ali je mogoče, mamica? Res pojdeš v Pariz?«

»Ne v Pariz, nego v Saint-Cloud zraven prestolnice; tam imam vilo. Že koj drugi teden lahko odpotujeva, če hočeš.«

Franc je ves vesel mater objel.

»Zdaj pa lepo sédi in poslušaj.«

Mladenič jo je začudeno pogledal. »Da, poslušaj, sem ti rekla. Govoriti imam s teboj. Poslušaj mojo izpoved, otrok, in potem sôdi.«

Franc jo je osuplo gledal. Ni vedel, kaj naj pomenijo te resne materine besede.

»Šališ se, mamica!« se je hotel zasmejati.

Grof MONTE-CRISTO

Roman

Napisał Aleksander Dumas

14. nadaljevanje.

Ob imenu Monte-Cristu je Dantès vztrepetal od veselja; iz strahu, da se ne bi izdal, je vstal in nekajkrat prestopil po zakajeni beznici. Ko so ga nato vprašali za njegovo mnenje glede otoka Monte-Crista, je dejal, da si boljšega izkrcevališča tudi sam ne more misliti; svetoval je pa, naj bi šli nemudoma na delo, češ da takih velikih reči ne kaže predolgo odlagati. Zatorej so se res sklenili vsidrati pred Monte-Cristom; 'Amalija' naj že prihodnji večer krene na pot.

XXII

Otok Monte-Cristo

Nepričakovano naključje je torej približalo Dantèsa njegovemu cilju; prišel bo na skrivnostni otok na najprirodnejši način, ki si ga je mogel misliti, ne da bi pri komerkoli zbudil sum.

Ena sama noč ga je še ločila od toli težko pričakovanega odhoda. Ta noč je bila ena izmed najmrzličnejših v njegovem življenju. Vsi mogoči upi in razočaranja so vsfajali pred njim. Če je zaprl oči, je zagledal pismo kardinala Spade, kakor bi bilo z ognjenimi črkami napisano na zidu. In kadar je za trenutek zadremal, so zaplesale v njegovih možganih vse mogoče nezmislne sanje: hodil je po jamah, tlakovanih s smaragdi, stene so bile v samih rubinih in stropovi iz demantov, izpod njih so pa padali kaplja za kapljo prekrasni biseri in se kupičili na tleh. Oslepljen od tolikega sijaja si je jel Edmond polni žepi z dragulji; toda ko je prišel spet na sonce, so se dragulji izkazali za navaden kremenjak. Potem se je hotel vnovič vrniti v jame, pa ni našel več vhoda. Zaman je iskal v spominu one skrivnostne magične besede, ki je arabskemu ribiču odprla vhod v blesteče zakladnice Alibabe; zaklad je bil izginil, odnesli so mu ga podzemeljski duhovi, ki jim ga je bil hotel iztrgati.

Dan mu je mineval v prav takšni mrzlici kakor noč, toda polagoma se je le zbral in si vsaj v velikih obrisih sestavil načrt. Tako je napačil večer in z njim pripravljane za odhod. V teh pripravah je Dantès vsaj skrnil svoj nemir. Pridobil si je pri svojih tovariših velik ugled, in tako je lahko zapovedoval, kakor bi bil gospodar na ladji; in ker so bili njegovi ukazi jasni in točni, so jih mornarji z veseljem izvršili. Patron ni imel nič proti temu; tudi on je čutil, da Dantès ne nadkriljuje samo njegovih ljudi, temveč tudi njega samega, in je videl v mladem možu svojega naslednika, bodočega kapitana 'Amalije'.

Ob sedmih zvečer so odpluli; morje je bilo mirno, le od jugovzhoda je nihal lahen vetrič. Dantès je poslal moštvo k počitku in

sklenil sam ostati pri krmilu. Mladi mož se je bil v dolgih letih na lfu privadil samoti in še zdaj ga je od časa do časa prišla nepremagljiva želja, da bi bil sam.

Ko se je patron prebudil, je plula ladja z vsemi jadrji; nihi najmanjšega koščka platna ni bilo, v katerega se ne bi bil veter upiral. Tako so napravili dobro poltretjo miljo na uro.

Na obzorju je vstajal otok Monte-Cristo.

Edmond je izročil poveljstvo nad ladjo svojemu gospodarju in tudi sam legel k počitku. Toda kljub temu, da je prečul vso noč, ni mogel zatisniti očesa. Že čez dve uri se je spet vrnil na palubo. Ladja je ravno plula mimo otoka Elbe in na obzorju se je lesketal v solčnih žarkih najvišji gorski vrh Monte-Crista.

Proti peti uri popoldne so imeli ves otok pred očmi. Edmond je z upom in strahom upiral pogled v skalovje, ki je izpreminjalo vse barve v večerni zarji.

Ob desetih zvečer so pristali. Čeprav se je Dantès drugače zmeraj imel v oblasti, se to pot le ni mogel premagati: skočil je prvi na suho.

Bilo je že popolnoma tema; toda ob enajstih je vzšel iz morja mesec in oblił trepečoče valove s srebrno lučjo.

Moštvo je bil otok dobro znan, ker je 'Amalija' že večkrat ob njem pristala. Tudi Dantès ga je imel še v spominu, saj se je svoje čase vozil mimo njega v Levanto; toda nanj ni še nikoli stopil. Zato se je obrnil na Jacopa:

»Kje bomo prenočili?«

»Na tartani,« odvrne mornar.

»Ali ne bi bilo boljše v jamah?«

»V kakšnih jamah?«

»Nu, v jamah, ki so na otoku.«

»O nobenih jamah ne vem, da bi bile na otoku,« odgovori Jacopo.

Dantèsu je stopil mrzel pot na čelo.

»Na otoku Monte-Cristu ni jam?«

»Ne.«

Mladi mož je obstal kakor posekan. Potem si je pa dejal, da so nemara iz kdo ve kakšnega razloga jame zasuli, ako jih ni iz previdnosti kardinal Spada sam. Če je tako, je vse odvisno od tega, ali bo našel zadelani vhod; toda jalovo bi ga bilo ponoči iskati, in zato je Dantès odložil zadevo na drugi dan. Vrh tega se je prav takrat pokazalo pol milje od obrežja dogovorjeno znamenje, da se pretovarjanje lahko začne.

Med razkladanjem blaga je Dantès premišljal, kakšno brezumno navdušenje bi lahko zbudil med svojimi tovariši, če bi rekel le eno besedico, ki mu je neprestano brnela v ušesih in uklepala vse misli: zaklad. Toda te besedice ni zinil, narobe: bal se je celo, da ni že preveč izdal, če-

sar so bile prepolne njegove misli. Toda dolga leta ifskega jetništva so pregloboko zarezala otožnost v njegov obraz, da bi mu jo moglo trenutno veselje zbrisati.

Tako ni nihče niti slutil Edmondovih namer, in ko je drugo jutro vzel puško, smodnik in svinec in dejal, da gre na lov na divje koze, ki so se podile po skalovju, so bili vsi prepričani, da je Dantèsu res samo za lov. Le Jacopo ga je prosil, da bi smel iti z njim. Mladi mož se mu ni upal prošnje odreči, boječ se, da ne bi zbudil suma. Toda že čez četrt ure, ko je ustrelil prvo žival, je našel priložnost, da se Jacopa odkriža: poslal ga je s plenom nazaj in mu naročil, naj kozo spečejo, ko bodo gotovi, naj mu pa s strelom dajo znak.

Tako je Dantès sam nadaljeval pot. Na vrhu strme pečine se je razgledal okoli sebe: kakih tisoč čevljev pod seboj je uzrl svoje tovariše — tudi Jacopo je bil že med njimi — ki so ravno zažgali ogenj, da pripravijo slastno pečenko.

Dantès jih je opazoval z mehkim in otožnim nasmehom moža, ki se čuti močnejšega od drugih.

»Čez dve uri,« je zamrmral pred se, »bodo ti siromaki spet odpluli, za petdeset piastrov bogatejši; da si jih zaslužijo novih petdeset, se ne bodo pomišljali zastaviti svoje življenje. In potem se bodo vrnili s šest sto funti v žepu, da jih pri prvi priložnosti objestno ko rojeni grofi zakurajo in zapijó. Danes preziram njihovo bogastvo, ker verujem v svoj zaklad; jutri jih bom nemara zavidal, če me moj up preslepari. O, ne, ne!« je kriknil Dantès na ves glas, »to se ne sme zgoditi! Saj ni mogoče, da bi se bil nezmojljivi Faria v tej edini stvari ukanil! A če se le zgodi, potem ... potem bi bilo res boljše umreti, kakor pa še dalje životariiti to pasje življenje!«

Tako se torej Dantès, ki je še pred tremi meseci kopnel samo po svobodi, z njo že ni več zadovoljil; pred očmi mu je bil le še zaklad.

Mladi mož se je vzpenjal po ozki stezi med skalami, ki jo je bil očividno vsekali hudournik, in se bližal kraju, kjer so po njegovem morale nekoč biti jame. In ko je tako stopal vzdolž obrežja in pozorno upiral oči v tla, se mu je zdelo, da so na nekaterih skalah znamenja, izvirajoča od človeških rok. Ta znamenja so se vrstila v nekem redu, kakor bi hotela kazati pot. Toda od časa do časa so se izgubila v mirtovih grmih in osatu, ki je poganjal med skalami. Ta znamenja so vtila Dantèsu novih upov. Zakaj jih ne bi bil dal napraviti kardinal, da bi bila vodnik njegovemu nečaku, če bi njega doletela katastrofa?

Ta samotni kraj je bil kakor nalašč za človeka, ki je imel namen skriti zaklad. Toda ali niso znamenja zbudila tudi pri drugih ljudeh pozornosti?

Kakih šestdeset korakov pred zalivom so se znamenja nenadoma izgubila. Toda jame ni bilo videti nikjer. Velika oblata skala je bilo edino, kamor so mogla ta

Naš pravi domači izdelek!

znamenja držati. Dantès si je dejal, da nemara ni na cilju temveč šele na začetku, in se je zato vrnil po svojih sledovih nazaj.

Med tem so njegovi tovariši spekli kozo na ražnju, zajeli vode pri izviru in prinesli z ladje kruha in sadja; ravno so hoteli sneti pečenko z ražnja, ko zagledajo Edmonda, ki je spretno in drzno ko srna skakal s skale na skalo. Jacopo ustrelil, kakor mu je bil obljubil. Dantès se obrne, hoteč se vrniti k svojim tovarišem; tedaj mu pa nenadoma spodrsne, mornarji zaslišijo krik in že jim je izginil izpred oči.

Vsi hkratu so planili kvišku in odhiteli proti kraju nesreče, zakaj Edmond jim je bil vsem zelo drag. Jacopo je bil prvi pri njem.

Edmond je ležal na tleh, ves pobit in skoraj brez zavesti. Padel je bil svojih petnajst čevljev globoko in se pobil po kolenu; tožil je tudi o zbadanju v bokih. Požirek ruma ga je spravil popolnoma k zavesti. Hoteli so ga odnesti do obrežja, toda ko so se ga doteknili, je zajecal, da ne prenese tolikšnega navora. Prosil je tovariše, naj ga rajši pustijo in naj se vrnejo k zajtrku. Mornarji si tega niso dali dvakrat reči; preveč jim je že krulilo po želodcu in preveč mamljivo jim je udarjal vonj pečenke v nos.

Ko so se čez kakšno uro vrnili, se je bil Edmond z naporom splazil kakih deset korakov daleč in se naslonil na skalnato, z mahom obraslo steno. Bolečine so postajale čedalje hujše. Ker je moral patron še tisto jutro odpluti, da speča tihotapsko blago med Piemontom in francosko obalo, je pozval Dantèsa, naj vendar poskusi prestopiti. Z nadčloveškim naporom je Dantès napravil korak, pa se je takoj stokaje sesedel.

»Rebra si je polomil,« pravi tihotapski patron, na glas pa pristavi: »Gledati moramo, da ga spravimo na tartano. Dober tovariš nam je in ne gre, da bi ga tu samega pustili.«

Toda Dantès zajeci, da rajši pripravi umre, kakor da bi moral prestopiti strašne bolečine pri prenosu.

»Naj bo,« meni nato patron. »Nihče naj ne poreče, da smo

svojega tovariša pustili na cedilu. Odpluli bomo šele drevi.«

Mornarji so osupnili. Še nikoli se jim ni pripetilo, da bi njihov gospodar zaradi česar koli odgodil odhod ali izpremenil svoj načrt. Toda Dantès odkima.

»Nepreviden sem bil in zato je prav, da sam nosim posledice. Pustite mi malo prepečenca, puško, smodnik in naboje, da bom mogel kaj ustreliti in se braniti, če mi bo sila, pa sekuro, da si postavim streho, če vas predolgo ne bi bilo nazaj.«

»Saj boš od lakote umrl!« vzklikne patron.

»Čprav; rajši kakor da bi moral prestajati strašne bolečine pri prenosu.«

Patron se obrne proti ladji, ki se je zibala na valovih, pripravljena za odhod.

»Kaj naj napravimo?« skomigne z rameni. »Samega te ne moremo pustiti, čakati da se popraviš, pa nam tudi ne kaže.«

»Odplujete vendar!« vzklikne Dantès.

»Toda na vožnji bomo najmanj teden dni, in še potem bomo morali napraviti ovinek, da te vzamemo s seboj.«

»Veste kaj,« predlaga Dantès, »pustite me, kjer sem, če boste srečali kakšno ribiško ladjo, ki vozijo tod okoli, jo pa prosite, naj pride pome. Pet in dvajset piastrov za vožnjo do Livorna rad plačam. Drugače se pa sami vrnite.«

Patron zmaje z glavo.

»Jaz bi pa nekaj drugega predlagal, patron Baldi,« se tedaj oglasi Jacopo. »Vi kar pojdite, jaz bom pa ostal pri ranjencu in mu sfregel.«

»Odpovedal bi se svojemu deležu in res ostal pri meni?« vpraša Dantès.

»Zakaj ne? Prav rad!«

»Vrl dečko si, Jacopo,« odgovori Dantès, »in Bog ti bo poplačal tvojo dobroto. Hvala ti za ljubeznivost, toda res ne potrebujem nikogar; dan ali dva počitka, pa bom spet dober. Razen tega mislim, da bom našel med skalami zdravilnih zelišč, ki pomagajo pri ranah.«

Na Dantèsovih ustnicah je igral čuden smev. Toplo je stisnil Jacopu roko, toda glede sklepa, da hoče ostati sam, je ostal neomajen.

Tihotapci so pustili Edmondu nekaj živeža in drugih reči, ki jih je prosil, nato so se pa poslovili. Ko so mu izginili izpred oči, se je Dantès zamislil.

»Nikoli ne bi bil verjel,« je zamrmral, »da bom med temi ljudmi našel toliko pravega prijateljstva in zvestobe.«

Potem se je oprezno splazil na vrh skale, ki mu je zapirala razgled na morje, in zagledal tartano. Mornarji so bili pravkar dvignili sidro in ladja se je lagotno, ko galeb preden vzleti, zazibala na valovih. Čez eno uro je 'Amalija' izginila na obzorju.

Tedaj je Dantès vstal izpod mirtovega grmičja in mastik, ki so se bohofile na pečinah, vzela puško in sekuro in gibčno ko mlada koza stekel k veliki skali, kjer so bila ona skrivnostna znamenja nenadoma prestala. Tam se je ustavil in spomnivši se bajke o arabskem ribiču, ki mu jo je Farria pripovedoval, vzkliknil:

»Sezam, odpri se!«

Drugi del

I

Zaklad

Solnce je napravilo trejino svoje dnevne poti in njegovi žarki so toplo in oživljajoče padali na skalovje. Tisoči cvrčkov so cvrčali v vresju, po grebenih so se podile divje kože in v skalah so se grelti martinčki. Vse na otoku je živelo in dihlo in se radovalo življenja. Vzlic temu se je Dantès čutil samega v božjih rokah in obhajal ga je malone svet strah.

Da bi se zbral, je odložil sekuro in puško in se popel na vrh najvišjega grebena. Tam je imel širok razgled po morju in otoku. Pogled na proštrano morskoro van ga je utešil; zavest, da ni žive duše, kakor daleč mu seže oko, mu je vrnila duševni mir. Naglo a oprezno se je jel spuščati spet nizdol, skrbno pazječ, da se mu ne bi pripelila nesreča, kakršno je hlinil svojim tovarišem.

Kakor smo povedali, je Dantès sledil izvoru znamenj, vsekanih v živo skalo. Tako je bil prišel do majhnega zaliva, dovolj globokega, da bi se mogel v njem zasedrati večji čoln. Dejal si je, da je utegnil tudi kardinal Spada, boječ se, da ga ne bi kdo opazil, skriti v tem zalivu svojo ladjico, šel nato po zaznamovani poti in zakopal svoj zaklad. V tej domnevi se je Dantès vrnil nazaj k

oni okrogli skali. Le nekaj mu ni bilo razumljivo: kako je mogel en sam človek spraviti to velikansko skalo, težko najmanj petdeset stotov, sèm gor, kjer je zdaj?

Zdajci pa Dantès obstane in se potrka po čelu. Zakaj ne bi bila skala namestu od spodaj prišla od zgoraj? Mladi mož ni trafil časa za razvijanjem te misli; brez odloga je začel plezati in se popel na skalo. In res je hitro dognal, da je bila skala zdrknila dol in se ustavila ob drugi. Kamenje okoli nje je bilo tako razmetano, da je moralo zabrisati slednjo domnevo, da utegne biti po sredi delo človeških rok. Čez kamenje je bila posuta prst in iz nje sta bili pognali trava in mahovje.

Dantès je počasi in oprezno odstranil prst in začel kopati med kamenjem. Čez deset minut je izkopal tolikšno luknjo, da je mogel vanjo z lehljo. Potem je šel in posekal precej debelo oljkovo drevo, ga oklestil in vteknil v izkopano jamo, da mu je služilo za vzvod; toda skala je bila tako težka, da se ni niti premaknila, ko se je z vso težo uprl v deblo. Tedaj je videl, da mora poprej izpodkopati podlago, na kateri je skala ležala. A kako? Ozrl se je naokoli, in oko se mu je ustavilo na rogu s smodnikom, ki mu ga je bil pustil Jacopo. Zmagoslavno se je nasmehnil: da, smodnik bo skali kos!

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Pere, suši, monga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
L J U B L J A N A

Napravil je s sekuro med gornjo in spodnjo skalo luknjo, natičal vanjo smodnika, razcefral svojo ručico in napravil nekak steni, ga povaljal po solitru, zažgal in stekel na varno. Eksplozije mu ni bilo treba dolgo čakati: od silnega pritiska se je gornja skala zamajala in se nagnila, spodnjo je pa razneslo na vse strani.

Gornja skala je bila zdaj brez opore in se je močno nagibala na morskoro stran. Dantès jo je še bolj izpodkopal, zasadil nato podnjo vzvod in se z vso silo uprl vanj. Skala se je zamajala, za trenutek obvisela, potem se je pa prevesila in zagrmela po pobočju nizdol. Na mestu, kjer je poprej ležala, se je prikazala štiriogla plošča in sredi nje železen obroč.

Dantèsu se je iztrgal krik brezumnega veselja. Ko se je opomogel od prestanega napora, je vteknil oljkovo deblo v obroč, podstavil podenj velik kamen in se z vso težo uprl v vzvod. Plošča se je vzdignila; pod njo se je prikazala jama in vanjo so držale stopnice.

Dantès je obstal. Dolgo je stal nepremično, kakor da ne ve, kaj naj stori. Potem se je nasmehnil: obračunal je bil sam pri sebi z vsemi možnostmi in se pripravil na vse — na izpolnitev svojih najdrznejših sanj in na grenko razočaranje.

Nato se je jel spuščati v globino.

Toda namestu goste teme in zatohlega zraka, ki ga je pričakoval, je opazil odsev modrikaste dnevne svetlobe. Zrak in luč nista prihajala samo od zgoraj, temveč tudi skozi špranje v skali. Tako se je že po nekaj sekundah privadil temi in se mogel orientirati.

»V najbolj oddaljenem kotu drugega vhoda,« je zašepetal, spomnivši se kardinalove oporoče.

Toda Dantès je bil šele v prvi jami. Zdaj velja poiskati še vhod v drugo. Le-ta mora biti po vsej priliki bolj v nofranosti otoka. Edmond je potrkal po steni. Zaslisljal se je poln zvok. Mrzel znoj je stopil mlademu možu na čelo. Potrkal je na drugem mestu. Spet nič. Toda Dantès ni obupal. In potem je pod udarcem sekire nenadoma zaslisljal votel glas. Tam je moral biti drugi vhod!

Začel je kopati. Že po nekaj udarcih je videl, da kamenje ni zlepljeno z malto, temveč samo položeno drug vrh drugega. Porinil je rezilo sekire v špranjo med dva kamna in se uprl s toporiščem: kamen se je prevrnil, kakor bi bil na tečajih, in mu pal pred noge. Tako je šlo tudi z drugimi. In ni dolgo trajalo, ko je pred Dantèsom zazijal vhod v drugo jamo. Le-ta je bila nižja in neprijaznejša od prve. Zrak v njej je zaudarjal po žveplu. Zato je

Dantès počakal, da je zunanji zrak vsaj za silo izpodrinil okuženega, potem šele se je upal vstopiti.

Na levi od vhoda je bil temen kot, toda Dantèsove oči teme niso poznale. Pregledal je jamo: bila je prazna kakor prva. Če je zaklad vobče obstajal, je moral biti zakopan v kotu.

Takraj je mladi mož začutil, kako ga grabi čuden nemir za srce. Kopati je imel še kaka dva čevlja globoko, in potem je moral doživeti svoje največje veselje ali pa neskončno razočaranje.

Odločno je zavijtel sekuro. Pri petem ali šestem udarcu je udaril ob železo. In malo delj je spet zadel ob upor. Toda sodeč po glasu je moral to pot udariti ob les.

»Lesen zaboj, okovan z železom,« si je dejal.

Toda bilo je vseeno pretemno, da bi mogel nadaljevati raziskovanje. Zato se je vrnil na prosto, poiskal smolasto drevesce, ga posekal in oklestil. Potlej se je spustil k obrežju, kjer so si bili tihotapci spekli kožo. Našel je še nekaj žerjavice, in poddržal vanjo smolnato debelce, da se je vnelo. S tako prirejeno plamenico se je vrnil v jamo.

Tedaj je videl, da se ni motil: sekira je prvič zadela ob železo, drugič pa ob les. Zasadil je plamenico v tla in se spet spravil na delo. Preden se je dobro zavedel, je bil razkopal kake tri čevlje dolg in dva čevlja širok pas zemlje in pred njim so se pokazali obrisi lesene skrinje, okovane z vrezljanim železjem. Sredi pokrova je blestel na srebrni plošči, ki je ohranila svoj sijaj, grb Spadov: meč na ovalnem ščitu in nad njim kardinalski klobuk.

Zdaj ni moglo več biti dvoma: v tej skrinji je spravljen zaklad! Kdo bi si bil pač dal tolikšnega truda in zakopal prazen zaboj?

Kakor bi trenil, je Dantès odkopal prst okoli skrinje in odkril veliko ključavnico, obakraj nje pa dve manjši in na straneh dva držaja. Zgrabil je skrinjo, da bi jo vzdignil: še premaknila se ni. Potem jo je hotel odpreti, toda bila je zaklenjena. Tedaj je porinil rezilo sekire v špranjo pod pokrov in se z vso težo obesil za toporišče. Pokrov je zahreščal in zacvilil, potem je pa zdajci odnehal in zletel kvišku.

Električne svetilke in lestenci

ki odgovarjajo današnjemu okusu in so po dosežanih izkustvih tudi s svetlobno-tehničnega stališča najpriporočljivejši za uporabo v stanovanjskih prostorih, se opremljajo večinoma z opalnim in barvanim steklom v obliki krogel. To steklo enakomerno razprši svetlobne žarke in učinkuje tudi v dekorativnem oziru zelo efektno, dočim prosta žarnica neprijetno blešči in neugodno učinkuje na oči.

Po izredno nizkih cenah si je mogoče nabaviti take svetilke pri znamenitem domačem elektropodjetju »Beke« v Ljubljani v palači Vzajemne zavarovalnice na Miklošičevi cesti, na čigar oglas v današnji številki našega lista opozarjamo.

Zahtevajte brezplačne cenike s slikami direktno od podjetja.

HUMOR

Teoretik

»Papa, kaj je teoretik?«
 »Teoretik, sin moj, je človek, ki misli, da se uči plavanja, če sedi na bregu in opazuje žabo.«

Angleški nogomet

Poročevalec: »Ali so pri današnji tekmi koga pobili?«

Kapetan moštva: »O, ne, moštvo je igralo zelo previdno, ker se je hotelo štediti za jutrišnjo pokalno tekmo. Robinson si je zlomil nosno kost, Smithu so izbili oko, Parker je izgubil nekaj zob, Brown si je izpehnil spodnjo čeljust in zlomil tri prste, toda resnejših ran ni nihče odnesel.«

Jezik ji je zavezala

On: »Srček, ali se nisva dogovorila, da ne bova nikomur povedala, da sva se zaročila?«

Ona: »Da, dragec, a jaz nisem kriva. Včeraj je namreč Silva rekla, da me niti idiot ne bi vzel, pa sem ji vendar morala jezik zavezati in ji povedati, da sem s teboj zaročena!«

Otroška

Učitelj hodi med premorom po dvorišču šole in nadzira učence. Tedaž zagleda v kotu nekega malčka, ki se ves obupan drži za trebuh. Učitelj stopi k njemu.

»Kaj ti pa je?« ga vpraša.

»Oh, gospod učitelj, tako strašno me trebuh boli,« zaječi otrok.

»Zakaj pa ne greš na stranišče?«

Učenec ga široko pogleda: »Zdaj? Med premorom?!«

Zlobno

Nekega člena francoske akademije so vprašali, koliko akademikov je razen njega že sprejel kraj.

»Štiri,« je odgovoril.

»Torej vse člane akademije?« je začudeno vprašal Talleyrand.

»Kako to? Saj ima akademija vendar štirideset članov!«

»Točno — štiri in ničla zraven dá tudi štirideset,« odgovori zlobno Talleyrand.

Zdravniške

V nekem zdravilišču pokličejo telefonski zdravnika. Zdravnik jadrno odhiti k dozdevno nevarno bolni gospe.

»Priklon, gospa! Upam, da ne bo nič hudega!« reče prijazno.

Bolnica, ogorčena nad toli familiarnim pozdravom, ga oholo zavrne:

»Oprostite, gospod doktor, jaz sem s.p.p.oga generalnega konzula X. iz Y.«

Zdravnik je razumel udarec s kolum'.

»Zelo žal, milostljiva,« odgovori z iz' rano vljudnostjo, »toda za to bolezen ne poznam zdravila.«

To rekši se hladno prikloni in gre.

*

Posel zdravnikov je v tem, da spravljajo stvari, ki jih zelo slabo poznajo, v telo, ki ga še manj poznajo. (Iz nekega almanaha 1860.)

*

Živi prirodno, potrpežljiv bodi in ne kliči zdravnikov; s tem se sicer ne boš ognil smrti, toda občutil jo boš samo enkrat. (Rousseau).

Najnovejša škotska

»Kje pa imaš svoj poročni prstan, MacPherson?«

»Ta teden ga nosi moja žena.«

GOSPODAR
PRAŠUME

Johnny Weissmüller pripoveduje o svojem prvem filmu

Ob priliki skorajšnje premiere zvočnega filma »Tarzan« v Elitnem kinu »Matica«. V tem filmu igra, kakor znano, Weissmüller, glavno vlogo.

Kot plavalnega rekorderja so me večkrat snemali za film. Seveda v teh filmih nisem mogel žeti ravno posebnih uspehov, saj tudi nisem imel posebnih igralskih vlog. Moja prva, a mogoče tudi poslednja prava filmska vloga je bila ona, ki sem jo imel v filmu »Tarzan«.

Ko mi je režiser Van Dyke predlagal, da prevzamem glavno vlogo v »Tarzanu«, sem se razveselil ko otrok. V skrivnem kotičku srca ima vsak mlad človek prtajeno željo, da bi postal filmski igralec. Toda pot do tega poklica, še bolj pa do uspeha v filmu je tako težka, da malokateri pride do cilja. Zato ni čudo, da sem se tako veselil; saj sem brez vmesnih stopenj kar naenkrat postal iz navadnega plavalca filmski zvezdnik. Režiser je videl mojo radost, pa mi ni nič rekel. Zakaj ne? Bilo mi je nerazumljivo. Šele čez dva meseca mi je bilo jasno, zakaj ni režiser delil mojega optimizma. Predstavljal sem si namreč vso stvar kot neko posebno zadovoljstvo in zabavo, v resnici se je pa zahteval od mene tak napor, da bi ga mogel premagati kvečjemu tak sportnik in artist, ki je treniran v vseh mogočih sportih; saj veste, da je Tarzan vzrasel med opicami in da mora biti ravno tako prožen in okreten kakor njegovi kosmati vzgojitelji. V vrtoglavi višini mora skakati z ene veje na drugo, vreči se sedem metrov globoko na trda tla kakor mačka, plaziti se med trnjem in se boriti z levi in drugimi zvermi, oborožen samo z majhnim primitivnim nožem. Zdaj razumete, zakaj ni bil moj režiser optimist!

Najprej sem moral pod režiserjevim vodstvom trenirati več mesecev. Dokaj hitro sem dosegel opičjo spret-

nost, toda moja koža je pri tem zelo trpela. Tarzan nima turistovske obleke — nima celo nobenega praktičnega dresa za treniranje — oblečen je na žalost samo v ono, kar mu je pri rojstvu dala narava. Domišljjal sem si, da imam odporno kožo, toda po slehernem plezanju na drevo ali plazenju med grmovjem mi je koža krvavela iz nešteti ran in prask. To bi v filmu učinkovalo zelo obupno in celo smešno. V Hollywoodu so se zato sestali najznamenitejši maserji na posvetovanje. Iz našli so nezasišano kompliciran način masaže, ki je mojo kožo v nekaj tednih tako utrdil, da bi mogel tekmovali z vsakim Siegridom, zavarovanim z oklepom.

A vse to so bile šele priprave. Lahko si predstavljate, koliko napore je zahtevalo od mene že samo filmanje. Čeprav sem se popolnoma vživel v vlogo Tarzana, sem vendar z veseljem pozdravil solnčne žarke tisti dan, ko je bil moj film končan.

Zdaj pa: do skorajšnjega svidenja tudi v katerem drugem filmu, toda takrat vsaj v smokingu, če že ne v fraku!

*

Opozarjamo naše čitatelje na gornji film, ki ga je režiral W. S. Van Dyke, avtor znamenitega »Trader-Horna«, ki se mu »Tarzan« mirne vesti lahko postavi ob stran. Zgrajen je po istoimenskem romanu Edgara Bourroghsa. Film je zabaven, napet in romantičen z mnogo senzacij, celo večjimi kakor v »Trader-Hornu«.

V enem najtemnejših in najskrivnostnejših krajev Afrike, tam kamor še ni prodrla civilizacija, na obalah dolge, vijugaste reke živi Tarzan, človek-opica, vodja velike črede velikanskih opic in gospodar pragozda. Po rojstvu je sin angleškega lorda. V zgodnji mladosti so ga ugrabili ter je tako vzrasel v pragozdu. Ne govori jezika belcev, toda razum bele-

ga človeka mu je pomagal, da je postal gospodar divjih zveri. Lep je, močan in okreten. Pri neki priliki ugrabi belo dekle Jane in živi poselej z njo v vrhovih dreves, v najbolj divjem pragozdu. Ta ljubavna idila pa ne traja dolgo, ker pride nenadoma do zapletljajev. Senzacija podi senzacijo: napad slonov na zamorsko vas, Tarzanova borba z levom, napad ljudožrevec pigmejskega plemena, borba Tarzana z ogromno opico, reka polna ostudnih krokodilov in plavanje v družbi vodnih konj. Našteli smo le nekatere izmed najbolj razburljivih prizorov. Film so delali v Afriki v okolici Albertovega jezera. Vlogo Tarzana igra znani svetovni plavalni prvak Johnny Weissmüller, njegova partnerica je pa dražestna Maureen O'Sullivan.

Film je izdelala tvrdka Metro-Goldwyn-Mayer. Elitni kino »Matica« si ga je nabavil v nemškem jeziku. Premiera bo v kratkem.

Johnny Weissmüller se ne odlikuje samo kot dober igralec; že po naravi je tako lepo raslega telesa, da je kakor ustvarjen za to vlogo. Iz filma »Tarzan« diha strašni misterij džungle, neskončne in neumorne borbe za obstoj. V njem vidimo moč in krutost, pa veličastno lepoto narave, ki je še ni oskrnila roka civiliziranega človeka.

Sam avtor E. R. Burroughs, pisec romana, po katerem je film prirejen, je bil navdušen, ko je videl, kako živo in prirodno je spravljal Van Dyke njegovega junaka in okolje, v katerem deluje, na platno.

Edino sredstvo za hitro in lahko pripravljeno izbornega golaža je

golažev ekstrakt

ki se zopet dobiva v špecerijah in delikatesah.

»EKSTRAKT«, dr. z o. z., LJUBLJANA
 Gospodarska cesta 8/L

Pllašči za zimo

Linija plašcev je tesna, toda vseh elegantna. Plašč se oprijema telesa, zlasti čez pas je tesno stisnjen. Ohlapni plašči so samo za sport. Tudi najskromnejši plašč je okrašen s kožuhovino.

Na slikah vidimo štiri prav različne like, ki so pa vsi prav čedni in okusni. Levi plašč je izdelan iz temnosivega flanša; ovratnik iz astrahana je rezan v obliki starih kočijaških

ogrinjačev. Za ovratnik nam rabi ali pristna kožuhovina ali volnena imitacija. Ramena so zaradi nabora ob ovratniku navidez zelo široka. Rokavi so v zgornjem delu tesno prešiti, razširijo se pa nekoliko nad komolcem. Sosednji plašč je iz baršuna. — Ozki krzneni pasovi so našiti čez rame in se stekajo globoko na hrbtu v konicu. Tudi ovratnik je obrobjen s kožuhovino.

Prav mladosten je videti levi plašč. Ovratnik je štirioglat, obrobjen, oziroma označen le z ozkim kožuhovinastim pasom. Enak širok pas krzna je našit od komolca do zapestja na rokavu. Gumbi so rezani na štiri ogle iz istega krzna.

Desni plašč je okrašen z velikim lisičjim ovratnikom, ki sega samo do obkladov. Rokavi so vrezani dokaj tesno.

Pozor! ●●●●

Premog in suha drva dobavlja na dom

Vrhunc Ivanka Bohoričeva ulica 25

Preselitveno naznanilo!

Cenjenemu občinstvu naznanjam, da sem otvoril na Gosposvetski cesti št. 12 svoj brivski salon za dame in gospode in se vsem starim in novim obiskovalcem za nadaljnjo naklonjenost priporočam.

JOSIP FON, brivski salon za dame in gospode

SPECIJALITETA! NEDOSEGLJIVO! OPATICA KREMA IN MILO IZ LILJEVEGA MLEKA

Opatica je zaščitni znak za pravo in neponarejeno kremo in milo iz lilijevega mleka. — Odlikujeta se zaradi svojih nežnih in blagih sestavin ter sta za nego in olepšavo zelo prikladni. Uporaba se priporoča osebam, ki imajo zelo občutljivo kožo. —

Obraz, negovan s to kremo ali z milom, postane v najkrajšem času bel, čist in gladek ko baršun. Vse nečistoče in gube izginejo za vedno.

1 lonček kreme Din 15.—

Kos mila Din 10.—

Zahtevajte povsod ali pa pišite na naslov:

NOBILIOR PARFUMERIJA • ZAGREB • ILICA 34

prihajaja!

Opozarjamo

na našo veliko izbiro zimskega blaga!

A. & E. SKABERNÈ
LJUBLJANA

Za čas jesenske deževne sezije se priporoča

A. GASTRAUN, trgovina dežnikov

Ljubljana, Prešernova ul. št. 42 ki Vam nudi dežnike vseh vrst ter izvršuje popravila in preobleke v najkrajšem času po najsolidnejših cenah.

Pisalni stroj naj piše sam!

To je prav tako šefova želja kakor tudi strojepiščeva. Toda stroja take popolnosti ne bo nikdar. Najbolj pa se tej dovršenosti približuje

WOODSTOCK,

ki je višek tehnike. Izumitelji — ameriški inženjerji — smejo biti ponosni na svoj izdelek.

Woodstock ima poln in lahek udarec, pisava je čista in dovršena.

Kdor Woodstock vidi — mu je naklonjen, kdor Woodstock preizkusi, spozna, da je to najboljši stroj, a kdor le nekaj časa na njem dela — se ne more nikdar več ločiti od njega. Ta stroj je v Ameriki zaslovel radi svoje priročnosti in koristnih naprav in je zadnji dve leti najbolj zahtevana znamka.

Generalno zastopstvo za Jugoslavijo:

TIPKA, družba z o. z.

trgovina s pisalnimi stroji in pisarniškimi potrebščinami

Ljubljana

Miklošičeva cesta 13. — Tel. 29-70.

Adria prašek je boljši

Naročniki,

storite svojo dolžnost — poravnajte naročnino!

BEKO-SVETILKE

ELEKTRO-PODJETJE

»BEKO«

Miklošičeva c. 19

Palača Vzajemne zavarovalnice